

فصلنامه بین المللی قانون یار

License Number: ۷۸۸۶۴

Article Cod: ۲۰۱۹S۳D۱۲SH۲۶M

ISSN-P: ۲۰۳۸-۳۷۰۱

حل و فصل اختلافات تجاری بر مبنای رویه داوری سازمان جهانی تجارت WTO

(تاریخ دریافت ۱۳۹۸/۰۵/۲۵، تاریخ تصویب ۱۳۹۸/۰۹/۱۵)

کامل حمید

«کارشناس ارشد حقوق خصوصی»

چکیده

از اصول بنیادی سازمان جهانی تجارت، حل و فصل اختلافات از طریق مشاوره و تبادل نظر، به جای رسیدگی‌های ترافیعی و قضایی است. موضوع اختلافات بین اعضای سازمان، معمولاً ناشی از تخلف از ترتیبات حل و فصل یا کاهش تعرفه‌ها است. نظام حل و فصل اختلاف در سازمان، مشتمل بر چهار مرحله است: در مرحله اول، در صورت بروز اختلاف بین اعضای سازمان، کشور مربوط درخواست مشورت می‌کند و سایر کشورهای عضو، باید ظرف ده روز وارد شور شوند و ظرف سی روز در خصوص موضوع اظهار نظر نمایند. در مرحله دوم، کشور متقاضی، می‌تواند درخواست کند که هیأت رسیدگی تشکیل شود. در مرحله سوم، چنانچه گزارش هیأت مورد اعتراض باشد، می‌توان از آن استیناف خواست که به رکن تجدیدنظر ارجاع می‌شود. رکن استیناف، بیشتر به جنبه‌های حقوقی موضوع می‌پردازد و باید ظرف نود روز، نظر خود را بدهد تا در رکن حل اختلاف مطرح شود. در صورت عدم اجرای تصمیم رکن تجدیدنظر، شورای عمومی، می‌تواند ضمانت‌های اجرایی را به صورت مجازات، علیه آن وضع و اعمال کند مانند: محرومیت بعضی از ترتیبات داخل گات، تعلیق امتیازات تعرفه‌ای یا سایر تعهدات عضو زیان دیده یا اجازه اقدامات تلافی آمیز علیه کشور خاطی که این روند در واقع مرحله چهارم نظام حل و فصل اختلاف در گات به‌شمار می‌رود. در مقاله پیش رو، به دنبال پاسخ به این پرسش خواهیم بود که رویه سازمان مذکور در جهت حل و فصل اختلافات تجاری میان اعضاء به چه نحو خواهد بود؟

واژگان کلیدی: سازمان جهانی تجارت، اختلافات تجاری، داوری، شورای عمومی.

۳۶۱

بخش اول: کلیات

در حال حاضر، سازمان‌های بین‌المللی اقتصادی و به ویژه سه سازمان جهانی و مهم صندوق بین‌المللی پول (IMF)، بانک جهانی (WB) و سازمان تجارت جهانی^۱ (WTO) نقش مهم و قابل توجهی را در پیشبرد و فرآیند جهانی شدن اقتصاد برعهده گرفته‌اند. این سه سازمان با توصیه‌هایی که بسیار الزام‌آور هستند، اقتصادهای ملی را به سمت اقتصاد جهانی و حضور در آن هدایت می‌نمایند. بطوری که نظم نوین آتی اقتصاد جهانی در چارچوب اهداف و مأموریت‌های موافقت‌نامه عمومی تعرفه و تجارت گات و سازمان تجارت جهانی قابل تبیین خواهد بود.^۲ به همین مناسبت، باید گفت که یکی از سازمان‌هایی که امروزه نقش مهمی در تسهیل معاملات و مراودات تجاری را در سطح کلان (بین‌المللی) به عهده گرفته است، «سازمان جهانی تجارت» می‌باشد. «سازمان جهانی تجارت»، نهادی بین‌المللی است که با قواعد تجاری بین‌المللی سر و کار دارد. هدف غایی این سازمان عبارتست از تسهیل تجارت بین کشورها از طریق ایجاد شرایط منصفانه و عادلانه برای رقابت تجاری و همچنین، ایجاد سازوکارهای حل اختلاف میان اعضاء می‌باشد. در راستای این اهداف، سازمان جهانی تجارت، کشورها را به مذاکره برای کاهش تعرفه‌ها و رفع سایر موانع تجارت ترغیب کرده و از آنها می‌خواهد قواعد مشترکی را در مورد تجارت کالاها و خدمات اجراء کنند. یکی از این مزایا، حل و فصل اختلافات تجاری میان اعضاء به وسیله «نهاد داوری» خواهد بود که توسط

^۱ - «سازمان جهانی تجارت» (World Trade Organization)، یک سازمان بین‌المللی است که قوانین جهانی تجارت را تنظیم و اختلافات بین اعضاء را حل و فصل می‌کند. اعضای سازمان تجارت جهانی کشورهایی هستند که موافقت‌نامه‌های (حدود ۳۰ موافقت‌نامه) این سازمان را امضاء کرده‌اند. مقر سازمان تجارت جهانی در ژنو، سوئیس قرار دارد. تا سال ۲۰۱۶، ۱۶۴ کشور عضو این سازمان شده‌اند، افغانستان در حال حاضر جدیدترین عضو این سازمان محسوب می‌شود. بنگرید به:

https://fa.wikipedia.org/wiki/-سازمان_تجارت_جهانی

^۲ - دستگیر رضایی، تارنمای خراسان زمین، مقاله ای با عنوان: «افغانستان و سازمان تجارت جهانی (WTO)»، به آدرس فضای مجازی ذیل:

<https://www.khorasanameen.net/php/read.php?id=3042>

خود سازمان (شورای عمومی) انجام خواهد گرفت. قابل ذکر می باشد که در مقابل، اعضای سازمان مذکور، نیز موظفند قوانین، مقررات و رویه های ملی خود را کاملاً با مفاد این موافقنامه ها هماهنگ سازند. هماهنگ شدن قواعد و مقررات کلیه کشورها درباره تجارت کالا و خدمات باعث تسهیل تجارت می گردد. همچنین باعث می شود که مقررات ملی، موانعی غیرضروری برای تجارت به وجود نیاورده و صادرات و واردات هیچ کشوری به وسیله ایجاد تعرفه های بالاتر و یا سایر موانع فرا راه تجارت دچار وقفه نگردد. هر چند پیوستن به سازمان جهانی تجارت ممکن است برای کشورها ضروری نباشد، ولی مزایا و فواید نظام چند جانبه تجاری که در سازمان جهانی تجارت و موافقت نامه های آن تبلور یافته است، فقط به اعضای این سازمان تعلق می گیرد. در خصوص موضوع مورد بحث در مقاله حاضر، تاکنون هیچ مطلب یا نوشته حقوقی نگاشته نشده است لیکن در ارتباط با سازمان جهانی تجارت (از حیث تأثیر و تأثر بر مسأله ای خاص، الحاق به این سازمان و یا موارد دیگر، بجز حل و فصل اختلافات) منع جامع - اعم از کتاب، مقاله یا پژوهش دانشگاهی - نگاشته نشده است.

بخش دوم: سازمان تجارت جهانی (از موافقت نامه گات تا ایجاد سازمان منسجم)

پس از عدم موفقیت در تشکیل سازمان تجارت بین المللی (ITO) در سال ۱۹۴۷ و سازمان همکاری های تجاری (OTC) در سال ۱۹۵۵، دیدگاه هایی مبنی بر تأسیس سازمان جهانی تجارت مجدداً با شروع مذاکرات دور اروگوئه در سال ۱۹۸۶ مطرح شد. تا اینکه در سال ۱۹۹۱، پیشنهاد تشکیل نهادی به نام سازمان تجارت چندجانبه جهانی (WTO) از سوی کشورهای کانادا، اتحادیه اروپا و مکزیک به دور اروگوئه ارائه شد که با مخالفت شدید کشور آمریکا مواجه گردید، اما به دلیل پافشاری سایر اعضای گات، در روزهای پایانی مذاکرات دور اروگوئه، تأسیس سازمان جهانی تجارت مورد توافق اکثریت اعضا قرار گرفت و نهایتاً کشور آمریکا نیز رسماً تشکیل این نهاد را پذیرفت و مقرر شد که از اول ژانویه ۱۹۹۵ سازمان تجارت جهانی کار خود را آغاز کند و مدت ۲ سال نیز برای کشورهای عضو گات که سند نهایی دور اروگوئه را امضاء کرده بودند، در نظر گرفته شد تا شرایط الحاق خود به سازمان جهانی تجارت را فراهم آورند. بر این اساس، در این مبحث، به بررسی ابعاد حقوقی

سازمان جهانی تجارت - از شکل گیری تا عملکرد «اصول و اهداف» - خواهیم پرداخت. در این بخش، نحوه شکل گیری گات - که در حقیقت، سنگ بنای تشکیل سازمان جهانی تجارت بوده است - را مورد بحث و بررسی قرار خواهیم داد.

بند اول: کنفرانس هاوانا و شکل گیری گات

اقتصاد جهانی به عنوان «ساز و کار تجارت جهانی»^۱ یا حذف تعرفه های ترجیحی مشاهده می شود معلول دوران رکود اقتصادی و کاهش مبادلات بین المللی دولت های بزرگ از سال ۱۹۳۰ به بعد و پس از جنگ جهانی دوم است. این گزارش نگاهی اجمالی دارد به مفاد گات که زمینه شکل گیری سازمان تجارت جهانی بوده است. البته با توجه به کارکردهای این سازمان مخالفت ها و حمایت هایی را در جامعه جهانی وجود داشت،^۲ به کارگیری تدابیری همچون حمایت از صنایع داخلی از طریق وضع تعرفه های گمرکی سنگین، جلوگیری از ورود برخی کالاهای خاص و غیره در حدود سال های بعد از ۱۹۳۰ که مواجه با دوران رکود اقتصادی و کاهش مبادلات بین المللی دولت های بزرگ بود، نتوانست مشکلات نظام تجارت بین المللی بعد از جنگ جهانی اول را برطرف کند.^۳ پس از جنگ جهانی دوم، ایجاد سازمان های بین المللی، میان دول هم پیمان به منظور مقابله با وضعیت نابسامان اقتصادی و کاهش مشکلات مالی و تجاری، ضرورت پیدا کرد و منجر به تأسیس صندوق بین المللی پول و بانک جهانی ترمیم و توسعه شد.^۴ در اکتبر ۱۹۴۶ شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل بر مبنای این توصیه، تصمیم به تشکیل یک کنفرانس بازرگانی بین المللی گرفت. این کنفرانس که از تاریخ ۱۹۴۷ تا مارس ۱۹۴۸ در هاوانا برگزار شد، منشوری را که به منشور هاوانا معروف شد، به منظور تشکیل یک سازمان بین المللی بازرگانی تنظیم کرد. در سال ۱۹۴۷ هم زمان با تهیه

^۱ - The mechanism of the World Trade.

^۲ - جهت کسب اطلاع بیشتر در این زمینه، رجوع کنید به: کمیجانی، اکبر؛ (۱۳۷۵)، «نگاهی اجمالی به شکل گیری سازمان تجارت جهانی و تحلیلی از جنبه اقتصادی و حقوقی ناشی از الحاق ایران به WTO»، مجله پژوهش ها و سیاست های اقتصادی، شماره ۶، صص ۴۴-۵۰.

^۳ - <http://vista.ir/article/۲۵۴۵۳۹/نگاهی-به-گات،-ریشه-ها-و-کارکردها>

^۴ - Ibid.

منشور هاوانا، نخستین کنفرانس درباره مسائل بازرگانی بین المللی در ژنو تشکیل شد و با مذاکره و هماهنگی با بخش بررسی و تدارکاتی سازمان ملل، اقدام به تدارک یک سلسله تدابیری برای تنظیم روابط بازرگانی بین المللی، وضع امتیازات تعرفه ای و تنظیم معاهدات چند جانبه کرد که به موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت^۱ معروف شد. این موافقت نامه را در سال ۱۹۴۷، ۲۳ کشور امضاء کردند و از ژانویه سال ۱۹۴۸ میلادی، به اجراء گذاشته شد. از طرفی، سازمان بازرگانی بین المللی که باید منشور هاوانا را اجرا می کرد، به دلیل آن که مجوز کاهش واردات را به کشورهایی که تراز پرداخت هایشان دستخوش بحران شده بود، می داد و تحت الشعاع قرار گرفتن منافع ایالات متحده آمریکا، مورد انتقاد آن دولت قرار گرفت، از این رو، این سازمان دیگر تأسیس نشد و منشور هاوانا با وجود امضای ۵۳ کشور، در مراجع قانونی هیچ کشوری بجز لیبریا، مورد تصویب قرار نگرفت. شکست منشور هاوانا موجب توفیقی برای گات^۲ شد.

بند دوم: اهداف و اصول گات

«گات» موافقت نامه چند جانبه ای بود که در چهار بخش و ۳۸ ماده بر مبنای آزاد سازی تجارت و رعایت اصل عدم تبعیض، کاهش تعرفه های گمرکی، عدم استفاده از محدودیت های مقداری و غیره استوار شده بود. در حقیقت، گات برای نیل به اهدافش بر تجارت جهانی بدون تبعیض، تبدیل موانع غیر تعرفه ای به تعرفه ای، انجام مذاکرات تجاری به منظور کاهش تعرفه ها و جلوگیری از آسیب رسانی به منافع تجاری دیگر اعضا تکیه داشت.

بند سوم: تشکیلات و اعضای گات

از نظر تشکیلاتی، گات یکی از مؤسسات تخصصی وابسته به سازمان ملل بود؛ اما از نظر حقوقی یک سازمان محسوب نمی شد. کشورهای عضو گات از طریق مذاکرات چندجانبه ادواری و در قالب یک مجموعه سازمان یافته، اقدام به اتخاذ تصمیمات و سیاست گذاری های تجاری می کردند که به عنوان طرف های متعاقد از آن ها نام برده می شد. فعالیت های عمده

^۱- General Agreement on Tariff and Trade (GATT).

^۲- GATT (General Agreement on Tariffs and Trade).

طرف‌های متعاقد، مذاکرات تجاری و تعرفه‌ای بود که در آن، کشورها به یکدیگر امتیازاتی اعطاء کرده و یا محدودیت و ممنوعیتی را در خصوص عدم افزایش برخی انواع عوارض گمرکی در نظر می‌گرفتند. محور اصلی فعالیت‌های گات براساس تشکیل جلسات میان اعضا و حصول توافق‌های دوجانبه و چندجانبه میان کشورها بوده است و بر اساس آن از ۱۹۴۷ به بعد، جلسات گات در مقاطع زمانی مختلف برگزار شد.^۱

بخش سوم: ادوار (دورهای) مذاکرات تجاری گات

از آغاز جرقه‌های تشیکل گات تا تبدیل این نهاد به یک موافقت نامع معتبر بین المللی، مذاکرات متعددی میان اعضا اولیه این موافقت نامه صورت گرفت؛ این مذاکرات در قالب دور (نشست) صورت گرفت. در این گفتار، این نشست‌ها به صورت اجمالی بررسی خواهند شد.

بند اول: مذاکرات ژنو ۱۹۴۷

نخستین دور مذاکرات تجاری با عنوان دور ژنو در سال ۱۹۴۷ در شهر ژنو برگزار و منجر به تأسیس گات شد.^۲

بند دوم: مذاکرات آنسی (فرانسه) ۱۹۴۹

دور آنسی (فرانسه) در سال ۱۹۴۹ با هدف کاهش تعرفه‌ها برگزار شد.

بند سوم: مذاکرات تورکوای (انگلیس) ۱۹۵۱-۱۹۵۰

دور تورکوای (انگلیس) در سال ۱۹۵۱ با هدف کاهش تعرفه‌ها برگزار شد.

بند چهارم مذاکرات ژنو ۱۹۵۶

دور ژنو در سال ۱۹۵۶ با هدف کاهش تعرفه‌ها برگزار شد.

^۱ - <http://tebyan-zn.ir/News-Article/Economic/> تجارت - بین الملل سازمان - تجارت - جهانیگات ۳۰/۱۲/۲۰۱۳/۱۵۳۸۲۷.html.

^۲ - <https://fa.wikipedia.org/wiki/> موافقت‌نامه عمومی تعرفه و تجارت

بند پنجم: مذاکرات دیلن در ژنو ۶۲-۱۹۶۰

دور دیلن در سال های ۱۹۶۲-۱۹۶۰ با هدف کاهش تعرفه ها برگزار شد.

بند ششم: مذاکرات دور کندی در ژنو ۶۷-۱۹۶۴

دور کندی در سال های ۱۹۶۷-۱۹۶۲ با هدف کاهش تعرفه ها و مروری بر پاره ای اصول برگزار شد.

بند هفتم: مذاکرات دور توکیو ۷۹-۱۹۷۳

دور توکیو با شرکت ۹۹ کشور در سال های ۱۹۷۳-۱۹۷۹ با هدف کاهش کلی تعرفه ها.

بند هشتم: مذاکرات دور اروگوئه ۹۴-۱۹۸۶

دور اروگوئه از سال ۱۹۸۶ شروع و باید در سال ۱۹۹۰ خاتمه می یافت، اما تا ۱۹۹۴ به درازا انجامید. مذاکرات دور اروگوئه که از لحاظ موضوع ها در تاریخ گات بی سابقه است، ۱۵ محور مرتبط با تجارت را شامل می شود:^۱

- ۱- تعرفه ها؛ ۲- موانع غیر تعرفه ای؛ ۳- محصولات دارای منشأ طبیعی؛ ۴- محصولات گرمسیری؛ ۵- منسوجات و پوشاک؛ ۶- محصولات کشاورزی؛ ۷- مقررات مربوط به اقدام های دامپینگ؛ ۸- شروط فرار؛ ۹- یارانه ها؛ ۱۰- حمایت از مالکیت فکری؛ ۱۱- سرمایه گذاری های مرتبط با تجارت؛ ۱۲- حل و فصل اختلاف های تجاری؛ ۱۳- تجارت خدمات؛ ۱۴- تجدید نظر در برخی از اصول و مقررات گات؛ ۱۵- عملکرد گات.

اگرچه مذاکرات دور اروگوئه به درازا انجامید و فراز و نشیب های زیادی را پشت سر گذاشت و بروز اختلاف تعرفه ها و توافق های زیادی را تجربه کرد، اما در نهایت هنگامی که وزیران ۱۲۵ کشوری که در مراحل نهایی مذاکرات حضور داشتند در آوریل ۱۹۹۴ در کشور مراکش قرار داد نهایی این دور مذاکرات را امضاء و سازمان تجارت جهانی را تأسیس کردند

^۱ - <http://www.seratnews.ir/fa/news/> ۱۰۱۶۰۷/نگاهی-بر-موافقت-نامه-گات

- <http://www.majmavaredat.com/view-3287.html>

و بزرگ ترین اصلاحات در نظام تجارت بین المللی از زمان جنگ جهانی دوم به بعد را نوید دادند.^۱

بخش چهارم: موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت (گات)

از سال ۱۹۴۸ تا ۱۹۹۴، موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت (گات) قواعدی را برای بخش زیادی از تجارت جهانی وضع کرد و در طول این دوره رشد بازرگانی بین المللی از نرخ بالایی برخوردار بود. این سازمان بسیار خوب استقرار یافت اما در طول ۴۷ سال یک سازمان و موافقت نامه موقتی بود.^۲ نحوه فعالیت گات تاکنون انجام مذاکرات تجاری به منظور کاهش و الزام آور نمودن محدودیت تعرفه های گمرکی و دیگر موانع تجاری موجود بر سر راه مبادلات بین المللی بوده است به طوری که از سال ۱۹۴۷ تا به امروز نه دور مذاکرات علاوه بر نشست های سالانه بین کشورهای عضو بعمل آمده است. باید خاطر نشان ساخت، گات حوزه پوشش محدود و ماهیتی موقتی داشت اما بی تردید در بهبود اطمینان بخشی به آزاد سازی بیشتر تجارت جهانی موفق بود. کاهش دائمی تعرفه ها به تنهایی به نرخ بالای رشد تجارت جهانی در دهه های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ (به طور میانگین ۸ درصد در سال) کمک کرد. نیروی محرکه آزادسازی تجاری اطمینانی بود تا رشد با ثبات تجارت، رشد تولید در عصر گات را سرعت بخشد. هجوم اعضای جدید طی دور اروگوئه اثبات کرد که سیستم تجارت چند جانبه یک نقطه اطمینان برای توسعه و ابزاری برای اصلاحات اقتصادی و تجاری است. دور توکیو اقدامی برای رفع پاره ای مشکلات بود لیکن نتایج محدودی داشت. موفقیت گات در کاهش تعرفه ها به چنین سطح پائینی با یک رکودهای اقتصادی در دهه ۷۰ و اوایل دهه ۱۹۸۰ همراه بود. این باعث شد تا دولت ها تدابیر دیگری را برای حمایت از بخشهایی که با افزایش رقابت خارجی مواجه بودند بیاندیشند. نرخ بالای بیکاری و بسته شدن مداوم کارخانه ها، دولت های اروپای غربی و آمریکای شمالی را بر آن داشت تا ترتیبات دو جانبه مشارکت در بازار را با رقبا در

^۱ - <http://www.tasminweb.loxblog.com/post/8>

^۲ - <http://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/۸۳۷۴۹۵> - جلسه نهایی - دور - اوروگوئه؛ مذاکرات -

پیش گیرند و برای حفظ تجارت یارانه‌ها را دنبال کنند. در ابتدای دهه ۱۹۸۰ تجارت جهانی مهم تر و پیچیده تر از ۴۰ سال قبل شده بود. جهانی سازی اقتصاد در راه بود، تجارت خدمات که در مقررات گات وجود نداشت، مورد علاقه بسیاری از کشورها قرار گرفته بود و سرمایه گذاری بین المللی افزایش یافته بود. توسعه خدمات به مسائلی همچون افزایش تجارت جهانی کالاهای وابسته شده بود. در سایر موارد نیز گات کمبودهایی داشت. علی رغم اینکه ساختار نهادی گات و سیستم حل اختلاف خود مایه نگرانی بودند. این مشکلات و سایر عوامل اعضای گات را به تلاشی جدید برای تقویت و توسعه سیستم چندجانبه فراخواند. این تلاش در دور اروگوئه با اعلامیه مراکش و تشکیل سازمان تجارت جهانی نتیجه داد.^۱

بخش پنجم: رابطه موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت و سازمان تجارت جهانی

مذاکرات دور اروگوئه طولانی ترین و جامع ترین دور مذاکرات تا به امروز بوده است که هفت سال به طول انجامید و موافقت نامه مقدماتی آن در ۱۵ آوریل ۱۹۹۴ توسط اعضاء امضاء گردید. در انتهای دور اروگوئه ۱۲۳ کشور شرکت داشتند و تقریباً همه مسائل تجاری را در برمی گرفت. این دور بزرگترین مذاکره تجاری تا آن زمان بود و شاید بتوان گفت بزرگترین مذاکره در نوع خود در تاریخ است. دور اروگوئه در مواقعی به نظر می رسید که به شکست منجر می شود، اما در پایان این دور، بزرگترین اصلاح سیستم تجارت جهانی بعد از جنگ جهانی دوم را به ارمغان آورد علیرغم پیشرفت های سخت دور اروگوئه مشاهده برخی نتایج دور از انتظار بود. آنان همچنین در مقررات حل و فصل اختلاف تجدید نظر کردند که برخی از این ضوابط بی درنگ اجرا شدند. آنان خواستار ارائه گزارشات منظم در مورد سیاست های تجاری اعضاء برای شفاف ساختن رژیم های تجاری در سطح دنیا شدند که بسیار مهم بود.^۲ بر همین مبنا، بذر اولیه دور اروگوئه در نوامبر ۱۹۸۲ در اجلاس وزرای اعضاء گات در ژنو پاشیده شد. گرچه وزراء قصد داشتند که یک مذاکره جدید و مهم راه اندازند. اما اجلاس بر

^۱ - همان.

^۲ - See: <http://fararu.com/fa/news/> ۱۱۰۵۰۱/پیامدهای مثبت و منفی الحاق ایران به wto -

سر موضوع کشاورزی متوقف گردید و این یک شکست برای گات ارزیابی شد. در حقیقت، برنامه کاری که وزراء در مورد آن توقف کردند، مبنای دستور جلسه مذاکرات دور اروگوئه قرار گرفت.^۱ با وجود این، اجماع برای قبول آغاز دور جدید توسط وزراء چهار سال به طول انجامید و در سپتامبر ۱۹۸۶ در «پونتا دل استه»^۲ اروگوئه گرد هم آمدند. دستور جلسه مذاکرات در واقع همه موضوعات مهم در سیاست های تجاری بود. گفتگوها در پی این بود که سیستم تجاری را به حوزه های جدید خصوصاً تجارت خدمات و مالکیت معنوی توسعه دهد و تجارت در بخش های حساس کشاورزی و منسوجات را اصلاح کند. تمام ماده های اولیه گات برای بازنگری در دستور کار قرار گرفت این بزرگترین دستور مذاکرات تجاری بود که تا آن زمان مورد قبول قرار گرفته بود و وزراء برای تکمیل آن چهار سال مهلت در نظر گرفتند. دو سال بعد، در دسامبر ۱۹۸۸، وزراء برای ارزیابی نیمی از دور اروگوئه و بررسی پیشرفت کار دوباره در مونترال کانادا گرد هم آمدند. وزراء طی اجلاس مونترال در زمینه مجموعه نتایج اولیه توافق کردند که شامل برخی امتیازات در مورد دسترسی به بازار محصولات گرمسیری به منظور کمک به کشورهای در حال توسعه و ایجاد سیستم حل و فصل اختلافات کارا و نیز مکانیسم بررسی سیاست تجاری بود که برای اولین بار سیاست ها و رویه های تجاری اعضا گات به صورت جامع و سیستماتیک بازنگری می شد.^۳ باید خاطر نشان نمود که گات به عنوان کارگزاری بین المللی دیگر وجود ندارد و هم اکنون جای خود را به سازمان تجارت جهانی داده است؛ از آن زمان بتدریج تجارت در خدمات (حمل و نقل، مسافرت، بانکداری، بیمه، ارتباطات راه دور، مشاوره و غیر آن) اهمیت بیشتری می یافت و همین طور تجارت در ایده ها (اختراعات و طراحی و کالاها و خدمات موضوع آنها که مجموعاً دارایی فکری نامیده می شود).^۴ موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت اصلاح شده در موافقت نامه های جدید سازمان

^۱ - هاشم نژاد، بهزاد، (۱۳۹۴)، «آثار اقتصادی و حقوقی الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی»، فصلنامه پژوهش های بازرگانی، سال هشتم، شماره ۲۵، ص ۴۳.

^۲ Puntadel Este -

^۳ - See: <https://fa.wikipedia.org/wiki/> انتقادهای از سازمان تجارت جهانی

^۴ - همان.

تجارت جهانی وارد گشته است. سازمان تجارت جهانی سه موافقت نامه گات به روز شده و موافقتنامه عمومی تجارت خدمات و موافقت نامه جنبه‌های تجاری حقوق مالکیت معنوی را در یک سازمان گرد هم می‌آورد. و یک مجموعه مقررات و یک سیستم واحد برای حل اختلافات در این سازمان وجود دارد. در حقیقت، سازمان تجارت جهانی به شکل کامل تری از درون گات بیرون آمد. همچنین، باید متذکر گردید که گات موقت بود، موافقت نامه عمومی هرگز در پارلمان‌های اعضاء به تصویب نرسید و هیچ شرطی برای تاسیس یک سازمان را در بر نداشت. سازمان جهانی تجارت و موافقت نامه‌های آن دائمی هستند. سازمان جهانی تجارت به عنوان سازمان بین‌المللی مبنای قانونی مستحکم دارد. زیرا اعضاء موافقت نامه‌های سازمان جهانی تجارت را به تصویب پارلمان‌های خود رسانده و خود موافقت نامه‌ها بر نحوه عمل سازمان تجارت جهانی ناظر و حاکم هستند. سازمان تجارت جهانی دارای اعضاء است در حالی که گات دارای طرف‌های متعاقد بود و این ویژگی گات را به عنوان یک متن قانونی زیرسؤال می‌برد. گات با تجارت کالا در ارتباط بود در حالی که سازمان تجارت جهانی خدمات و دارائی‌های فکری را هم پوشش می‌دهد. سیستم حل اختلاف سازمان جهانی تجارت سریع‌تر و خودکارتر از سیستم قدیمی گات است و اجرای احکام آن نمی‌تواند متوقف شود.^۱

۳۷۱

بخش ششم: تفاوت‌های موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت (گات) و سازمان تجارت جهانی

«گات»، در واقع مجموعه‌ای از قواعد و مقرراتی بود که هرگز از یک مبنای حقوقی به عنوان یک نهاد بین‌المللی برخوردار نبود و به طور موقت شکل گرفته بود در حالی که سازمان جهانی تجارت یک نهاد بین‌المللی با ساختار سازمانی دائمی است. این سازمان که از سال ۱۹۹۵ جایگزین گات شده است یک سازمان بین‌المللی است که علاوه بر موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت در چارچوب موافقت نامه‌های متعدد دیگری بر حقوق و تعهدات اعضاء نظارت می‌کند. تفاوت دیگر گات با سازمان جهانی تجارت در این است که مقررات

^۱ - همان.

گات تنها شامل تجارت کالاها بود در حالی که موافقت نامه سازمان جهانی تجارت علاوه بر تجارت کالاها، تجارت خدمات و جنبه های تجاری مرتبط با مالکیت معنوی را نیز در بر می - گیرد. یک تفاوت دیگر گات با سازمان جهانی تجارت در نظام حل و فصل اختلافات است.^۱ در سازمان جهانی تجارت مقررات تفصیلی تر و عملی تری در مورد بررسی و اجرای تصمیمات نظام حل و فصل اختلاف وجود دارد. نظام حل و فصل اختلافات این سازمان محدودیت زمانی برای بررسی تعیین کرده و از این لحاظ از سرعت بیشتری نسبت به نظام حل و فصل اختلافات گات برخوردار است. در این نظام که جنبه خودکار دارد احتمال کارشکنی و تأخیر کمتر است. همچنین، یک نهاد برای فرجام خواهی و بررسی نظرات هیأت حل و فصل اختلافات نیز در سازمان تجارت وجود دارد.^۲

بخش هفتم: اهداف و اصول سازمان تجارت جهانی

پس از بررسی تاریخیچه شکل گیری سازمان تجارت جهانی، در این مبحث اهداف و اصول تأسیس این سازمان مورد بحث و بررسی قرار خواهند گرفت.

بند اول: اهداف و وظایف سازمان تجارت جهانی

در مقدمه موافقت نامه تأسیس سازمان، اهداف اساسی گات تأیید گردیده است. ضمن اینکه در سازمان جدید، نه تنها این اهداف بخش های کالایی بلکه علاوه بر آن، بخش خدمات را نیز شامل خواهد شد و ضمناً اهداف دیگری برای آن به شرح زیر در نظر گرفته شده است:^۳

الف - ضرورت دستیابی به «توسعه پایدار»^۴ با توجه به بهره برداری بهینه از منابع جهان و لزوم حفظ محیط زیست به نحوی که با سطوح مختلف توسعه اقتصادی سازگاری داشته باشد؛

^۱ - خطیبی طباطبایی، سید محمد علی، (۱۳۸۹)، «نف و سازمان تجارت جهانی»، چاپ اول، تهران، انتشارات حقوقی دادگستر، ص ۷۸.

^۲ - همان، ص ۹۱.

^۳ - فرهمند، مرتضی و همتی، فرشاد، (۱۳۹۱)، «اساسنامه سازمان تجارت جهانی و شناخت نهاد حل اختلاف در آن»، مجله پژوهش های حقوقی و بازرگانی، سال دهم، شماره ۱۵، ص ۱۰۲.

^۴ - Sustainable Development.

ب- تأکید بر لزوم اتخاذ تدابیری در جهت افزایش سهم کشورهای در حال توسعه و کمتر توسعه یافته از رشد بین المللی.

این سازمان طبق ماده (۳) موافقت نامه تأسیس خود، پنج وظیفه عمده را نیز عهده دار خواهد بود:

۱- مدیریت و تسهیل عملیات اجرایی و توسعه اهداف موافقت نامه سازمان تجارت جهانی سازمان هم چنین چارچوب لازم را برای اجرای مدیریت موافقت نامه های چند جانبه فراهم خواهد کرد.

۲- فراهم کردن امکان گردهمایی اعضای برای مذاکره و مشورت درباره روابط چند جانبه تجاری.

۳- اجرای تفاهم ها و مقررات مربوط به روش های حل اختلاف.

۴- فراهم آوردن مکانیسم بررسی و تجدید نظر در سیاست های تجاری.

۵- همکاری با صندوق بین المللی پول، بانک بین المللی ترمیم و توسعه و سازمان های وابسته به آن.

بند دوم: اصول سازمان تجارت جهانی

در موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت که در سال ۱۹۹۵ میلادی به تصویب اعضای وقت گات رسید، در مورد اصول سازمان ذکرى به میان آورده نشد. این به معنای آن است که در این مورد باید از قواعد عام و بنیادی مقررات گات ۱۹۴۷ پیروی نمود.^۱ طبق موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت اصول کلی گات که در دور اروگوئه به عنوان اصول سازمان جهانی تجارت نیز شناخته و مورد قبول اعضای نیز قرار گرفت به ترتیب و قرار ذیل می باشند:

^۱ - ماده (۱۶) موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت، به صراحت تمام تصمیمات، رویه ها و عملکردهای عرفی میان اعضای و عدم ذکر قاعده یا مقررهای در متن موافقت نامه تأسیس سازمان را به مقررات عام گات ۱۹۴۷ ارجاع می دهد.

۱- اصل عدم تبعیض که خود به دو قسمت دول کامله الوداد و رفتار ملی تقسیم می‌شود. ۲- اصل آزادسازی تجارت. ۳- اصل کاهش تعرفه‌های گمرکی. ۴- اصل شفافیت بخشیدن به مقررات تجاری. ۵- اصل تجارت عادلانه یا منصفانه. ۶- اصل حفظ رفتار ویژه با کشورهای که کمترین درجه توسعه یافتگی را دارند. در ذیل، هر یک از این اصول به اختصار تشریح خواهند شد:

الف: اصل عدم تبعیض

اصل عدم تبعیض که خود به دو قسمت دول کامله الوداد و رفتار ملی تقسیم می‌شود.

۱- شرط دولت کامله الوداد

قید دولت کامله الوداد در بسیاری از معاهدات بین‌المللی و پیمان‌های بازرگانی مشاهده می‌شود.^۱ این قید غالباً به شکل شرط در معاهدات درج می‌گردد. وجود این شرط در معاهده باعث می‌شود تا هر معاهده‌ای که یکی از آن دولت‌ها با دولت ثالثی منعقد کرده و در آن حقوق و امتیازاتی را به کشور دیگری ارزانی دارد، موجب بهره‌مندی کشور طرف قرارداد اول از همان امتیازات نیز بشود. این امتیازات به طور خودکار منتقل شده و نیاز به تصویب موافقت نامه جدید یا تشریفات دیگری ندارد.^۲

۲- شرط رفتار ملی

شرط رفتار ملی بدین معنی است که پس از عبور از مرز و پرداخت حقوق و عوارض مربوطه تبعیضی بین کالا و عرضه‌کننده کالای خارجی با کالا و عرضه‌کننده کالای داخلی صورت نگیرد. ماده (۱) موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت ۱۹۹۴ و ماده (۲) موافقت نامه عمومی راجع به تجارت خدمات، هر دو به صراحت رفتارهای تبعیض‌آمیز را منع کرده‌اند. طبق این مواد کالا و خدمات وارداتی به کشورهای عضو باید مشمول مقرراتی مشابه و یکسان با همه اعضا که همان شرط دول کامله الوداد می‌باشد است. طبق ماده (۳) موافقت نامه عمومی

۳۷۴

^{۶۶}- آلبر، کلییار، (۱۳۶۸)، نهادهای روابط بین‌الملل، ترجمه هدایت‌الله فلسفی، چاپ اول، تهران، نشر نو، ص ۱۵۲.

^{۶۷}- آیگناتس، زایدل- هوهن، فلد، (۱۳۸۴)، «حقوق بین‌الملل اقتصادی»، ترجمه قاسم زمانی، چاپ چاپ سوم، تهران، نشر مؤسسه مطالعات و پژوهش‌های حقوقی شهر دانش، ص ۶۲.

تعرفه و تجارت رفتار تبعیض آمیز نسبت به کالاهای وارداتی در مقابل کالاهای داخلی ممنوع است. طبق این ماده کشورهای عضو از اتخاذ آن دسته از سیاست های داخلی که به اعطای امتیازات و مساعدت ها نسبت به کالاهای مشابه وارداتی منجر شود منع شده اند. مثلاً نمی توانند بر تولیدات داخلی مشابه کالاهای وارداتی مالیات کمتری وضع نمایند.

ب: اصل آزادی تجاری

طبق ماده (۱۱) گات ۱۹۹۴ هیچ یک از اعضا حق ندارند جز تعرفه های گمرکی و مالیات ها، محدودیت های دیگری را در واردات و یا صادرات کالاها به وجود آورند. این محدودیت ها شامل کلیه محدودیت ها از قبیل سهمیه بندی واردات و صادرات و الزام به اخذ مجوز و سیاست های نرخ ارز و غیره می گردد. اصل آزاد سازی تجاری از طریق رفع تدریجی موانع غیر تعرفه ای^۱ و تبدیل آن به تعرفه ها، تثبیت سقف تعرفه ها و تعهد به کاهش تدریجی سطح تعرفه ها صورت می گیرد.^۲

پ: اصل کاهش تعرفه های گمرکی

هر کشور عضو سازمان تجارت جهانی می شود علاوه بر الحاق به موافقت نامه های چند جانبه سازمان وارد مذاکرات دو یا چند جانبه با دیگر اعضا می گردد و تعرفه های خود را کاهش می دهد. حداکثر میزان تعرفه در جدول تعرفه های کشور وارد می شود و حق ندارد بیش از آن تعرفه ای اخذ نماید. کشورها متعهد می گردند بتدریج تعرفه ها را کاهش دهند. این اصل در طول پنجاه سال عمر گات و سازمان تجارت جهانی به نتایج مطلوبی رسیده و سطح تعرفه های گمرکی بتدریج کاهش یافته اند.^۳

ت: اصل شفافیت بخشیدن به مقررات تجاری

طبق ماده (۱۰) موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت ۱۹۹۴ کلیه قوانین و مقررات و تصمیمات قضایی و دستورالعمل های اداری که به وسیله هر یک از کشورها برقرار شده است و

^{۷۲} - Non-Tariff Measures (ntms).

^۲ - https://fa.wikipedia.org/wiki/تجارت_آزاد

^{۷۵} - به نقل از بیدآبادی، بیژن، (۱۳۸۹)، سازمان جهانی تجارت و الحاق ایران، چاپ اول، تهران، نشر دانشگاه امام صادق

(ع)، ص ۲۷

به نحوی در فروش، توزیع و حمل و نقل و بیمه و انبارداری و مونتاژ کالاها تأثیر داشته باشد باید شفاف شود. در مقررات ماده (۳) موافقت نامه عمومی این امر راجع به تجارت خدمات نیز الزامی شده است.

ث: اصل تجارت عادلانه یا منصفانه

این اصل برای ایجاد زمینه‌ای برای رقابت کارآ با حذف موانع مختل کننده تجارت همچون یارانه‌های غیرمجاز، فروش زیر قیمت کالا و موارد آسیب‌زننده به تولید و تجارت کشورهاست. ارائه راه‌حل‌ها در مقابل تجارت غیر عادلانه نیز از طریق ابزارهای دفاعی همچون وضع عوارض جبرانی یا اقدام ضد قیمت شکنی (ضد دامپینگ) یا اعمال حفاظت‌ها صورت می‌گیرد.^۱

ج: اصل حفظ رفتار ویژه با کشورهای در حال توسعه

این اصل برای همیاری با کشورهای در حال توسعه در تحمیل تغییرات کمتر و انجام اصلاحات در مدتی طولانی‌تر، و بصورتی یک طرفه مطرح شده است.^۲

بند سوم: ساختار سازمان تجارت جهانی

ماده (۴) موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت، ساختار (ارکان) تشکیل دهنده سازمان مذکور را چنین بیان کرده است: الف - کنفرانس وزیران؛ ب - شورای عمومی؛ پ - شورا های بخشی، به عنوان شوراهای زیر مجموعه شورای عمومی؛ ت - کمیته‌ها؛ ث - دبیرخانه.

الف: کنفرانس وزیران

کنفرانس وزیران بالاترین رکن سازمان جهانی تجارت و متشکل از وزیران ذیربط کلیه کشورهای عضو است. کنفرانس وزیران معمولاً از وزیران بازرگانی یا وزیرانی که مسئولیت امور تجارت خارجی در کشورهای عضو سازمان جهانی تجارت را برعهده دارند تشکیل شده و دست کم هر دو سال یکبار برگزار می‌شود. در نشست کنفرانس وزیران دستور کار تهیه

^۱ - <http://isihome.ir/content/19--world-trade-organization>

^۲ - [http://vista.ir/article/2247562/سازمان-تجارت-جهانی-\(WTO\)-چیست؟](http://vista.ir/article/2247562/سازمان-تجارت-جهانی-(WTO)-چیست؟)

شده توسط شورای عمومی مورد بررسی قرار می گیرد و در خصوص تمامی مسائل مربوط به امور سازمان جهانی تجارت در چارچوب موافقت نامه های تجاری چند جانبه تصمیم گیری می شود.^۱

ب: شورای عمومی

شورای عمومی پس از کنفرانس وزیران مهم ترین رکن سازمان جهانی تجارت محسوب می شود عهده دار امور جاری و روزمره سازمان است. طبق موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت این شورا که متشکل از تمامی اعضای سازمان جهانی تجارت است وظایف خود را در به شکل هیأت های حل و فصل اختلافات میان اعضاء و یا به شکل هیأت های بررسی سیاست های تجاری سازمان جهانی تجارت انجام می دهد. شورای عمومی در فاصله بین اجلاس های کنفرانس وزیران به نمایندگی از سوی کنفرانس تمامی امور مربوط به سازمان جهانی تجارت را انجام می دهد. این شورا چه در شکل هیأت حل و فصل اختلاف که برای نظارت بر رویه های حل و فصل اختلاف اعضاء تشکیل جلسه می دهد و چه در شکل هیأت بررسی سیاست تجاری که برای تجزیه و تحلیل سیاست تجاری اعضاء تشکیل جلسه می دهد گزارشات خود را به کنفرانس وزیران ارائه می کند. ضمن اینکه هدایت هیأت های حل و فصل اختلافات و بررسی خط و مشی تجاری نیز با شورای عمومی خواهد بود.^۲

پ: شوراهای بخشی

رکن بعدی سازمان جهانی تجارت شوراهای بخشی^۳ است که هر یک مسئولیت اداره بخش وسیعی از مسائل تجاری را بر عهده دارد و به شورای عمومی گزارش می دهد. تعداد این شوراهای سه مورد است که عبارتند از:

^۱ - Ibid.

^۲ - بند های (۳) و (۴) ماده (۴) موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت.

^۳ - گروه نویسندگان (۱۳۸۵)، «سازمان جهانی تجارت: ساختار، قواعد و موافقت نامه ها»، چاپ اول، تهران، شرکت چاپ و نشر بازرگانی، ص ۳۲.

الف: شورای تجارت کالاها؛ ب: شورای تجارت خدمات؛ پ: شورای جنبه های تجاری مرتبط با مالکیت فکری. به طوری که از نام این شوراها بر می آید هر یک از آن ها مسئول اجرای موافقت نامه های سازمان جهانی تجارت در قلمروهای تجاری مربوط است. این شوراها متشکل از تمامی اعضای سازمان است. همچنین سه شورای بخشی دارای نهادهای وابسته هستند. اگر چه حیطه کاری این نهادها محدودتر است، اما آن ها همچون شوراهای یاد شده متشکل از تمامی اعضای سازمان جهانی تجارت بوده و گزارش کار خود را به شورای عمومی ارائه می کنند.

ت: کمیته ها

هر یک از شورا های سطوح عالی دارای کمیته های وابسته به خود هستند که از نظر سلسله مراتب سازمانی در مرحله بعد از این شوراها قرار می گیرند. این کمیته ها که متشکل از تمامی اعضای سازمان جهانی تجارت هستند به شوراهای مربوطه گزارش می دهند. تعداد این نوع کمیته ها در زیر مجموعه شورای تجارت کالاها ۱۶ مورد است که در زمینه های تخصصی فعالیت می کنند.^۱ همچنین شورای تجارت خدمات نیز ۴ کمیته وابسته به خود دارد. در سطح شورای عمومی نیز هیأت حل و فصل اختلاف دو نهاد فرعی وابسته دارد که عبارت است از: هیأت های حل و فصل اختلاف و هیأت استیناف.

مهم ترین کمیته های تخصصی سازمان جهانی تجارت عبارتند از:^۲ الف: کمیته تجارت و توسعه؛ ب: کمیته محدودیت های تراز پرداخت؛ پ: کمیته بودجه، مالی و تشکیلاتی.

ث: دبیرخانه

دبیرخانه سازمان جهانی تجارت که مقر آن در شهر ژنو سوئیس است مسئول اداره امور اداری است. عمده فعالیت دبیرخانه مربوط به مذاکرات الحاق اعضای جدید و ارائه مشورت های لازم به کشورهای متقاضی عضویت در سازمان می باشد. در رأس دبیرخانه مدیر کل قرار

^{۹۸} - بزرگی، وحید، (۱۳۸۶)، «درآمدی بر سازمان جهانی تجارت در الحاق ایران»، چاپ اول، تهران، نشر قومس، ص ۶۷.

^۲ - <https://www.wto.org>

دارد که توسط شورای عمومی انتخاب می شود. مدیر کل با همکاری پنج معاون خود امور دبیرخانه و بخش های مختلف آن را اداره می کند.^۱ (در بند ۲ ماده ۶ موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت، آمده است که نصب و تعیین مدیر کل سازمان و همچنین شرح وظایف و اختیارات وی با کنفرانس وزیران است).

بخش هشتم: حل و فصل اختلافات (داوری) در سازمان جهانی تجارت

به نظر اکثر کارشناسان، ارزشمندترین دستاورد دور اروگوئه (دوری که منجر به تأسیس سازمان جهانی تجارت گردید)، موافقت نامه حل و فصل اختلافات (DSU) بوده که موجب استقرار یک نظام کارآمد حل و فصل اختلافات در چارچوب سازمان جهانی تجارت شده است.^۲ با اینکه بند (۱۶) موافقت نامه مراکش اعلام می دارد که تصمیمات، رویه و عرف گات ۱۹۴۷ راهنمای سازمان جهانی تجارت خواهد بود، اما نباید فراموش کرد که نظام حل و فصل اختلاف سازمان تفاوت های بارزی با نظام مشابه در گات دارد که آن را می توان مشتمل بر مواردی دانست که در ذیل بر خواهیم شمرد، در حالی که نظام حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت یک نظام واحد بوده و خودکار می باشد. این نظام در گات از کارآیی لازم برخوردار نبوده ولی مهم تر از آن، پیش بینی نهاد «تجدیدنظر» در نظام حل و فصل اختلافات سازمان می باشد و در عین حال، در نظر گرفتن مکانیزم های نظارتی بر اجرای آراء و پیش

۳۷۹

^{۱-۲} گروه نویسندگان (۱۳۸۵)، «سازمان جهانی تجارت: ساختار، قواعد و موافقت نامه ها»، چاپ اول، تهران، نشر شرکت چاپ و نشر بازرگانی، ص ۳۳.

^۲ نظام حل و فصل اختلاف سازمان تجارت جهانی در نتیجه مذاکرات موسوم به دور اروگوئه بین سال های ۱۹۸۶ تا ۱۹۹۴ برگزار و منجر به استقرار سازمان تجارت جهانی گردید. مهم ترین اهداف تشکیل این سازمان ایجاد ساز و کاری مؤثر برای حل و فصل دوستانه اختلافات، کاهش دامنه اقدامات یکجانبه و استفاده از سیستم چند جانبه حل و فصل اختلافات می باشد. در واقع، یکی از نقایص گات (موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت) ۱۹۴۷ عدم وجود یک روش منسجم حل و فصل اختلاف به صورت قضایی بوده است. این نقص در مذاکرات دور اروگوئه رفع شد و نظامی مؤثر و فراگیر برای حل و فصل اختلافات ایجاد شد.

- بنگرید به: مؤسسه خانه حقوق آریا، (۱۳۹۲/۱۲/۲۱)، اثربخشی نظام حل و فصل اختلاف در سازمان تجارت جهانی، قسمت اول، مندرج در تارنمای فضای مجازی مؤسسه مزبور به آدرس ذیل:

- <http://www.aria-law.com/Data-View.aspx?lang=fa&id=7724>

بینی نوعی چارچوب زمانی مشخص در فرآیند تصمیم گیری و اجرای احکام می باشد که اهمیت خاص خود را دارا می باشد.^۱

بند اول: طرح بحث

از نتایج مهم مذاکرات دور اروگوئه، تفاهم نامه راجع به قواعد و رویه های حاکم بر حل و فصل اختلافات می باشد. موافقت نامه تأسیس سازمان تجارت جهانی به طور برجسته ای موافقت نامه عمومی تعرفه و تجارت را بسط و بهبود بخشید. کشورهایی که به عضویت سازمان تجارت جهانی در می آیند، باید تمام دعاوی مربوط به تجارت و جنبه های تجاری حقوق مالکیت فکری خود را در قالب این سازمان حل و فصل کنند. این تفاهم نامه که قواعد حل و فصل دعاوی را مشخص کرده است، در ۲۷ ماده تنظیم گردیده است. بر عکس، در گات ۱۹۴۷ موارد حل و فصل اختلافات فقط در دو ماده (۲۲) و (۲۳) گنجانده شده بود.^۲ به موجب تفاهم نامه سازمان تجارت جهانی، یک رکن حل و فصل اختلاف ایجاد گردید که مسئولیت اصلی اش اجرای قواعد و رویه های قابل اعمال بر اختلافاتی است که طبق هر یک از اسناد حقوقی سازمان تجارت جهانی بروز می نماید. بدین ترتیب، رکن حل و فصل اختلاف دارای صلاحیت انحصاری برای تشکیل هیأت رسیدگی، تصویب گزارش های هیأت رسیدگی و رکن تجدیدنظر و نظارت بر اجرای احکام و توصیه ها و تجویز اقدامات تلافی جویانه در صورت عدم اجرای توصیه های هیأت رسیدگی و رکن تجدیدنظر گردید. مبنای اصلی نظم تجاری جهانی حکومت قواعد حقوقی بر روابط تجاری بین المللی است. سازمان تجارت جهانی دو وظیفه عمده بر عهده دارد: قانونگذاری و قضایی. وظیفه قانونگذاری آن به

^۱ - Narlikar, Amrita, (2005), The world Trade Organization: A Very Short Introduction, New York: Oxford University Press, pp. 85-89.

- به نقل از: شمسایی، محمد، (۱۳۹۰)، «سازمان جهانی تجارت و نظم حقوقی بین المللی»، فصلنامه پژوهش حقوق، (ویژه نامه هفته پژوهش ۹۰)، سال چهاردهم، شماره ۳۷، ص ۵۳.

^۲ - بنگرید به: مؤسسه خانه حقوق آریا، (۱۳۹۲/۱۲/۲۱)، «اثر بخشی نظام حل و فصل اختلاف در سازمان تجارت جهانی»، قسمت اول، مندرج در تارنمای فضای مجازی مؤسسه مزبور به آدرس ذیل:

- <http://www.aria-law.com/Data-View.aspx?lang=fa&id=7724>

دلیل اینکه سازمان تجارت جهانی مرجعی است که در آن توافق نامه های تجاری تصویب می شود و وظیفه قضایی آن به وسیله ساختار حل و فصل اختلاف به اجرا در می آید. این امر یکی از ویژگی های اساسی جدید در نظام تجاری چند جانبه معاصر به شمار می رود.^۱ همچنین، باید یادآور گردید که روش حل و فصل اختلاف در سازمان جهانی تجارت، ترکیبی از روش های مختلف حل اختلاف است که در مجموع از هر دسته از روش های سیاسی و حقوقی متمایز است.

بند دوم: مراحل رسیدگی به اختلافات در سازمان جهانی تجارت

رسیدگی به حل و فصل اختلافات تجاری در سازمان جهانی تجارت اصولاً بر مبنای یک رویه ثابت و از پیش تعیین شده می باشد که مطابق اسناد اولیه تأسیس سازمان – و تا حدودی برگرفته از موافقت نامه گات – تعیین شده است. این رویه، شامل موارد متعددی می گردد که در حقیقت، آیین و سیره کلی رسیدگی در حل و فصل (داوری) در دعاوی ارجاعی اعضا به سازمان مزبور می باشد. در این گفتار، طی شش بند به این موارد خواهیم پرداخت.

الف) مشورت

در صورتی که بین دو دولت اختلافی پیش آید اولین مرحله رسیدگی به این صورت است که طرفین به صورت خارج از تشریفات و مقررات با یکدیگر به گفتگو بنشینند که به آن اطلاعیه گفته می شود. این اطلاعیه عملاً می تواند منتهی به گفتگوی رسمی دو دولت شود و اگر به توافقی برسند نتایج به سازمان اعلام می شود. در ماده (۴) بندهای یک و دو به اصل مشورت به عنوان اولین اقدام در جهت رفع اختلافات اشاره شده و اعضا را متعهد به انجام آن دانسته است.

درخواست مشورت کتبی بوده و حتماً دلایل درخواست و توضیحات مبنای حقوقی شکایت در آن باید قید شود طرف متعاقد باید ظرف ۱۰ روز پاسخ داده و ظرف ۳۰ روز با حسن نیت وارد مشورت شود این مشورت در طی ۶۰ روز که برای ۶۰ روز دیگر نیز قابل تمدید است

^۱ - همان.

صورت می گیرد. مشورت محرمانه بوده و به اطلاع رکن حل اختلاف سایر کشورها و کمیته های مربوط می رسد. متعاهدین باید تمام تلاش خود را برای رسیدن به نتیجه انجام دهند ولی اگر به نتیجه نرسند و یا طرف متعاقد وارد مشورت نشود در هر مرحله بعد از عضو شاکی می تواند درخواست تشکیل هیئت رسیدگی را بنماید.^۱

ب) رویه های اختیاری

در زمان مشورت رویه های اختیاری دیگری نیز که رویه هایی اصولاً دیپلماتیک هستند وجود دارند که عبارتند از مساعی جمیله - سازش و میانجیگری که عمدتاً با مشارکت مدیر کل صورت می گیرد باید توجه نمود که این سه روش بر خلاف مشورت الزامی نبوده و تنها با توافق طرفین صورت می گیرد بکارگیری سه روش فوق الذکر نه تنها قبل از تشکیل هیأت رسیدگی امکان پذیر باشد، بلکه در طول کار هیأت نیز انجام آن میسر بوده و این نشان دهنده تمایل قانونگذار به حل و فصل اختلافات براساس توافق طرفین و از طریق داوری می باشد تا بر اساس تصمیمات و نظرات یک مرجع رسمی و حقوقی.^۲ در مورد موضوعاتی که دو طرف به وضوح مشخص کرده اند، داوری سریع می تواند حل اختلاف را تسریع کند.

بند سوم: تشکیل هیأت های رسیدگی

درخواست تشکیل هیأت رسیدگی پس از عدم موفقیت راه های قبل به رکن حل اختلاف داده می شود و این رکن در اولین جلسه پس از اینکه درخواست در دستور کار قرار گرفت تشکیل یا عدم تشکیل هیأت را تصویب می کند. درخواست باید کتبی باشد. اعضای هیأت رسیدگی که سه نفر هستند و قبلاً پنج نفر بودند از سوی دبیرخانه به طرفین معرفی می شوند. این اعضا از میان افراد دولتی یا غیر دولتی که قبلاً در هیأت های نمایندگی کار کرده و یا نماینده دولت ها در گات شورا یا کمیته و غیره می باشند و در عین حال حقوق یا سیاست یا

^۱ - پورسید، بهزاد، (۱۳۷۵)، «مروری اجمالی بر مکانیسم حل و فصل اختلاف در سازمان تجارت جهانی»، مجموعه مقالات همایش بررسی جنبه های حقوقی سازمان تجارت جهانی، چاپ اول، تهران، نشر مؤسسه مطالعات بازرگانی، ص ۳۱.

^۲ - ساعد، نادر، (بی تا)، «مرجع حل و فصل اختلاف سازمان تجارت جهانی»، پایان نامه مقطع کارشناسی ارشد، رشته حقوق خصوصی، دانشکده حقوق دانشگاه تهران، ص ۶۴.

تجاری یک عضو خدمت کرده باشند انتخاب می گردند. در مورد کشورهای در حال توسعه در صورت درخواست دولت مذکور یکی از اعضای هیأت باید از کشور در حال توسعه باشد.

بند چهارم: استیناف

یکی از ابداعات جدید نظام حاکم بر سازمان جهانی تجارت در رسیدگی به اختلاف بین دولت ها، قبول تجدیدنظر خواهی نسبت به نظرات هیأت رسیدگی بدوی می باشد. در نظام قبلی گات این امر از طریق رسمی امکان پذیر نبود لیکن به موجب بند (۴) از ماده (۱۶) تفاهم نامه جدید چنانچه یکی از طرفین درخواست تجدیدنظر نماید. ^۱ رکن حل اختلاف نباید آرای هیأت رسیدگی را تا زمانی که مرجع تجدیدنظر نهایی خود را اعلام نکرده است بررسی کند. بر همین اساس، رکن حل اختلاف این مرجع را تشکیل می دهد و اعضای آن مرکب از ۷ نفر افراد غیر دولتی می باشد که صلاحیتشان مورد تأیید بوده و مهارت های محرز در حقوق

^۱ - طبق مقررات تفاهم نامه حل و فصل اختلافات، تنها طرف های اختلاف و نه طرف های ثالث می توانند درباره گزارش هیأت رسیدگی تقاضای استیناف کنند. رکن استینافی یکی از ارکان دائم سازمان تجارت جهانی است که مرکب از ۷ نفر از بین افرادی است که دولتی نبوده و صلاحیتشان بارز و مهارت های محرز در حقوق و تجارت و همچنین در زمینه موضوع اختلاف داشته باشند. رکن استینافی باید ظرف ۶۰ روز یا در صورت تمدید ظرف ۹۰ روز گزارش خود را آماده کند. موضوع استیناف فقط محدود به موضوعات حقوقی مطروح در گزارش و تفاسیر حقوقی ارائه شده توسط هیأت رسیدگی است. جریان رسیدگی استینافی نیز محرمانه است. گزارش رکن استینافی مورد تصویب رکن حل و فصل اختلافات قرار گرفته و طرف های اختلاف باید آن را بدون قید و شرط قبول کنند، مگر اینکه رکن حل و فصل اختلافات ظرف ۳۰ روز پس از توزیع آن میان اعضاء اجماعاً تصمیم به تصویب نشدن گزارش رکن استینافی بگیرد. طبق قواعد تفاهم نامه حل و فصل اختلافات سازمان تجارت جهانی، داوری سریع در چارچوب این سازمان هم روش دیگری برای حل اختلاف است که می تواند حل برخی اختلافات مربوط به موضوعاتی را که هر دو طرف به وضوح مشخص ساخته اند، تسهیل کند. توسل به داوری معمولاً منوط به توافق طرف های اختلاف است که در صورت توافق، قبل از شروع عملی جریان کار به اطلاع همه اعضاء می رسد. طرف های رسیدگی توافق می کنند که از رای داوری تبعیت کنند و آرای داوری به رکن حل و فصل اختلافات و شورا یا کمیته موافقت نامه مربوط اطلاع داده می شود که در آنجا هر عضوی می تواند هر نظری را در ارتباط با آن مطرح کند. بنگرید به: امیر هوشنگ فتحی زاده، (۱۳۹۶/۰۲/۰۴)، راهکار حل و فصل اختلافات در سازمان تجارت جهانی، وبگاه گسترش صنعت، به آدرس فضای مجازی ذیل:

<http://www.sanatnewspaper.com/macro-industry/last-page/> - ۱۶۰۹-راهکار حل و فصل -

اختلافات - در - سازمان - تجارت - جهانی.html.

تجارت بین الملل و در زمینه موضوع اختلاف داشته باشند. درخواست استیناف فقط توسط طرف های اختلاف به عمل می آید و دولت های ثالث نمی توانند بر آن وارد شوند.

بند پنجم: غرامت و تعلیق امتیاز

در صورت عدم اجرا آرا در ظرف زمان معقول یا توافق شده دولت خواهان می تواند درخواست غرامت و یا تعلیق امتیازات را نماید که با رعایت شرایطی امکان پذیر خواهد بود که در این صورت طرفین برای تعیین غرامت قابل قبول وارد مذاکره می شوند و چنانچه به نتیجه قابل قبولی نرسند خواهان می تواند از مرجع حل اختلاف تقاضای تعلیق امتیاز نسبت به دولت خوانده را نماید. لازم به ذکر است که تعلیق امتیاز به عنوان یک اقدام موقت به کار برده می شود و از طرفین خواسته شده است تا اثرات احتمالی این تعلیق امتیاز را بر تجارت کالای مورد بحث و نیز تأثیر آن بر کل اقتصاد و تجارت دول یا دولت طرف اختلاف در نظر داشته باشند.^۱

بند ششم: توسل به اقدامات متقابل

در نظام گات ۱۹۹۴ و همچنین سازمان تجارت جهانی اصل بر آن است که اختلاف به نحوی حل و فصل شود که طرفین به وضعیت قبل از بروز اختلاف بر گردند. بنابراین، کوشش در جهت برقراری مجدد روابط تجاری است و به هیچ وجه هدف جبران خسارت نیست و این نشان دهنده تلاش نظام حل و فصل اختلافات در امر تجارت است و می توان گفت در واقع اقدامات متقابل آخرین حربه ای است که مورد استفاده قرار گرفت تا دولت خاطی تن به اجرای توصیه ها و احکام دهد. به این ترتیب، اقدام متقابل در صورت نقض یک معاهده طبق کنوانسیون وین مشروط و محدود شده است در حالی که در چارچوب گات و سازمان تجارت جهانی این گونه اقدامات تنها پس از طی مراحل حل و فصل مسالمت آمیز اختلاف ممکن است و در گات ۱۹۴۷ در مرحله آخر با تصویب شورای گات عملی می شود واضح است که بخصوص در امر تجارت اهمیت استمرار روابط تجاری دلیل وجود چنین محدودیتی بر اقدام متقابل است. با این وصف ملاحظه می شود که نظام حل و فصل اختلافات سازمان تجارت

^۱ - Ibid.

جهانی در این زمینه خاص یک گام جلوتر از حقوق بین الملل عمومی حرکت می کند چرا که در طول چند سال گذشته در کمیسیون حقوق بین الملل نیز این بحث مطرح بود. به این ترتیب با اینکه این بحث در چارچوب کمیسیون حقوق بین الملل هنوز به نتیجه نرسیده است، می بینیم که حقوق سازمان تجارت جهانی در این زمینه جلوتر است از حقوق بین الملل و توسل به اقدام متقابل را به نوعی (قاعده مند کرده) است

بخش نهم: اصول حاکم بر نظام حل و فصل اختلافات در سازمان جهانی تجارت

با دقت در مقرراتی که در چارچوب نظام حقوقی سازمان تجارت جهانی جهت حل و فصل اختلافات میان اعضاء پیش بینی شده است، می توان برخی اصول حاکم بر شیوه حل و فصل اختلافات میان اعضای این سازمان را شناسائی کرد که عبارتند از: انصاف، سرعت، مؤثر بودن، پذیرفتن متقابل. در واقع، اعضای سازمان تجارت جهانی به منظور حل و فصل اختلافات فیمابین توافق کرده اند که اگر به این نتیجه رسیدند که اعضاء از قوانین تجاری سرپیچی می کنند؛ به جای اینکه به طور یک جانبه دست به عمل زنند، از سیستم چندجانبه برای حل و فصل اختلافات بهره گیرند که این امر به معنی تبعیت از رویه های توافق شده و نیز احترام به قضاوت هاست. معمولاً اختلاف زمانی به وجود می آید که یک کشور تدابیر تجاری خاصی را تصویب می کند و یا کارهایی انجام می دهد که از نظر دیگر اعضای سازمان تجارت جهانی نوعی نقض موافقت نامه ها محسوب می شود. در همین حال، گروه دیگری از کشورها این گونه اعلام می کنند که آنها از این تدابیر تصویب شده و یا از کارهای انجام شده توسط این کشور بهره مند می شوند و از منافع حاصله استفاده می کنند.^۱

دستاوردها و نتیجه گیری

گسترده‌گی روزافزون و پیچیدگی روابط تجاری میان کشورها و افزایش احتمال بروز اختلاف میان کشورها باعث شد سازمان جهانی تجارت به منظور جلوگیری از بروز اختلافات

^۱ - پلتن، فرزاد، (۱۳۹۱)، رژیم حل و فصل اختلافات در سازمان جهانی تجارت، مجله دانشنامه حقوق و سیاست، شماره ۱۷، ص ۳۹.

تجاری گذشته و حل و فصل این اختلافات، دست به نوآوری زده و مکانیزم نسبتاً دقیقی را جهت رسیدگی و حل و فصل اختلافات میان اعضاء تعبیه نماید. در واقع، ایجاد ساز و کاری چند جانبه و قدرتمند برای حل و فصل اختلافات که برخی ضعف های قبلی «گات» را برطرف کند، یکی از جدیدترین اهداف مذاکرات دور اروگوئه بود. نظام حل اختلافات گات، در دو ماده (۲۲) و (۲۳) این موافقت نامه، در نظر گرفته شده بود که بعدها در طول ادوار مذاکرات گات به طور نه چندان رضایت بخشی مورد اصلاح قرار گرفت. نظام حل و فصل اختلافات در دستور کار دور اروگوئه نیز قرار گرفته بود که به امضای اسناد متعددی در این مورد، به ویژه تفاهم نامه سازمان جهانی تجارت راجع به تشریفات و قواعد حاکم بر حل و فصل اختلافات منجر گردید که در زمره ضmann موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت در سال ۱۹۹۴ به تصویب رسید؛ البته مواد (۲۲) و (۲۳) گات ۱۹۴۷ هم بدون هیچ تغییری به عنوان مبین قواعد کلی حل و فصل اختلافات در گات ۱۹۹۴ تکرار شد. هدف این تفاهم نامه پیش بینی نظامی کارآمد، قابل اعتماد و مبتنی بر قواعد، به منظور حل اختلافات ناشی از اجرای موافقت نامه تأسیس سازمان جهانی تجارت در چارچوبی چندجانبه و در جهت حفظ حقوق و تعهدات اعضاء است و به طور کلی یکی از ویژگی های این نظام ماهیت دوگانه آن است که بر اساس آن در حل اختلافات از هر یک از روش های حقوقی و غیر حقوقی (نظیر مشورت) حل و فصل اختلاف استفاده می شود. طبق تفاهم نامه قواعد و رویه های حاکم بر حل و فصل اختلافات؛ یک عضو سازمان تجارت جهانی ممکن است با عضو دیگر درباره اقدامات مؤثر بر عملکرد هر یک از موافقت نامه های زیرپوشش که در قلمروی عضو نخست اتخاذ شده تقاضای مشورت کند. اگر عضوی از عضو دیگر چنین درخواستی به عمل آورد آن عضو باید تا ۳۰ روز وارد چنین مشورتی شود. اگر طرفین، اختلاف خود را در ۶۰ روز حل و فصل نکردند، عضو شاکی می تواند تقاضای رسیدگی در هیأت رسیدگی را قبل از ۶۰ روز نیز مطرح کند به شرطی که عضو خوانده از حضور در جلسه مشورت امتناع کند یا طرفین دعوی به نتیجه برسند که مشورت بی نتیجه خواهد بود. طبق ماده (۲) این تفاهم نامه، رکن حل و فصل اختلافات مسئول اجرای قواعد و رویه های حل اختلاف است. این رکن اختیار دارد هیات های

رسیدگی را تشکیل دهد، گزارش‌های هیأت رسیدگی و رکن استینافی را تصویب کند، بر اجرای احکام و توصیه‌ها نظارت کند و اجازه دهد امتیازات و دیگر تعهدات به موجب موافقت نامه‌های زیر پوشش تعلیق شوند. رویه حل اختلاف سازمان تجارت جهانی هم به طور کلی با درخواست یک یا چند دولت عضو برای مشورت درباره مورد ادعا با خوانده (خواندگان) آغاز می‌شود. در مجموع می‌توان گفت سیستم حل و فصل اختلافات در سازمان جهانی تجارت که نسبت به روش‌های قبلی و به ویژه در گات، کامل تر می‌باشد، در قالب اجزاء نظام حقوقی یعنی بسیاری از موافقت نامه‌های این سازمان، پیش‌بینی شده است و با توجه به رعایت برخی اصول نظیر مشورت، انصاف، سرعت، مؤثر بودن و پذیرش متقابل و پیش‌بینی نحوه استیناف خواهی و چگونگی اجرای احکام صادره توسط رکن حل اختلاف و همچنین شیوه‌های جبران خسارت از یک سو و توجه به وضعیت خاص کشورهای در حال توسعه از سوی دیگر و به علاوه ایجاد رابطه‌ای مناسب با ترتیبات منطقه‌ای، شرایط بسیار مناسبی را جهت حل و فصل درونی اختلافات میان این اعضاء پیش‌بینی نموده است که با توجه به تعداد اعضاء، سطح و گستردگی و پیچیدگی روابط میان اعضاء، در نوع خود متکامل، پیشرفته و کم‌نظیر می‌باشد و ارزیابی عملکرد این سیستم نیز از علاقه کشورهای عضو سازمان جهانی تجارت نسبت به استفاده از این نظام و مؤثر و مفید بودن آن حکایت دارد.

منابع و مأخذ

الف: منابع فارسی

۱- کتاب ها

- آلبر، کلییار، (۱۳۶۸)، نهادهای روابط بین الملل، ترجمه هدایت الله فلسفی، چاپ اول، تهران، نشر نو.
- آیگناتس، زایدل- هوهن، فلد، (۱۳۸۴)، «حقوق بین الملل اقتصادی»، ترجمه قاسم زمانی، چاپ چاپ سوم، تهران، نشر مؤسسه مطالعات و پژوهش های حقوقی شهر دانش.
- بزرگی، وحید، (۱۳۸۶)، «درآمدی بر سازمان جهانی تجارت در الحاق ایران»، چاپ اول، تهران، نشر قومس.
- بیدآبادی، بیژن، (۱۳۸۹)، سازمان جهانی تجارت و الحاق ایران، چاپ اول، تهران، نشر دانشگاه امام صادق (ع).
- خطیبی طباطبایی، سید محمد علی، (۱۳۸۹)، «نفت و سازمان تجارت جهانی»، چاپ اول، تهران، انتشارات حقوقی دادگستر.
- گروه نویسندگان (۱۳۸۵)، «سازمان جهانی تجارت: ساختار، قواعد و موافقت نامه ها»، چاپ اول، تهران، شرکت چاپ و نشر بازرگانی.

۲- مقالات

- پیلتن، فرزاد، (۱۳۹۱)، رژیم حل و فصل اختلافات در سازمان جهانی تجارت، مجله دانشنامه حقوق و سیاست، شماره ۱۷.
- پورسید، بهزاد، (۱۳۷۵)، «مروری اجمالی بر مکانیسم حل و فصل اختلاف در سازمان تجارت جهانی»، مجموعه مقالات همایش بررسی جنبه های حقوقی سازمان تجارت جهانی، چاپ اول، تهران، نشر مؤسسه مطالعات بازرگانی.

- شمسایی، محمد، (۱۳۹۰)، «سازمان جهانی تجارت و نظم حقوقی بین المللی»، فصلنامه پژوهش حقوق، (ویژه نامه هفته پژوهش ۹۰)، سال چهاردهم، شماره ۳۷.

- کمیجانی، اکبر؛ (۱۳۷۵)، «نگاهی اجمالی به شکل گیری سازمان تجارت جهانی و تحلیلی از جنبه اقتصادی و حقوقی ناشی از الحاق ایران به WTO»، مجله پژوهش ها و سیاست های اقتصادی، شماره ۶.

- فرهنگد، مرتضی و همتی، فرشاد، (۱۳۹۱)، «اساسنامه سازمان تجارت جهانی و شناخت نهاد حل اختلاف در آن»، مجله پژوهش های حقوقی و بازرگانی، سال دهم، شماره ۱۵.

- هاشم نژاد، بهزاد، (۱۳۹۴)، «آثار اقتصادی و حقوقی الحاق ایران به سازمان تجارت جهانی»، فصلنامه پژوهش های بازرگانی، سال هشتم، شماره ۲۵.

۳- پژوهش های دانشگاهی

- ساعد، نادر، (بی تا)، «مرجع حل و فصل اختلاف سازمان تجارت جهانی»، پایان نامه مقطع کارشناسی ارشد، رشته حقوق خصوصی، دانشکده حقوق دانشگاه تهران.

۴- تارنماهای فضای مجازی

<https://www.wto.org>-

<http://www.tasmimweb.loxblog.com/post/>-

<https://fa.wikipedia.org/wiki/>- موافقت نامه _عمومی_ تعرفه _و_ تجارت

<http://vista.ir/article/>- ۲۲۴۷۵۶/سازمان-تجارت-جهانی-(WTO)-چیست؟

<http://www.seratnews.ir/fa/news/>- ۱۰۱۶۰۷/نگاهی-بر-موافقت نامه-گات

۵- سایر منابع

- امیر هوشنگ فتحی زاده، (۱۳۹۶/۰۲/۰۴)، راهکار حل و فصل اختلافات در سازمان تجارت جهانی، وبگاه گسترش صنعت، به آدرس فضای مجازی ذیل:

<http://www.sanatnewspaper.com/macro-industry/last--page/۱۶۰۹-راهکار-حل-و-فصل-اختلافات-در-سازمان-تجارت-جهانی.html>

- دستگیر رضایی، تارنمای خراسان زمین، مقاله ای با عنوان: «افغانستان و سازمان تجارت جهانی (WTO)»، به آدرس فضای مجازی ذیل:

